

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΑΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)
ΝΑΜΕΣΑ στὰ δέντρα, πλάι τους, ἔτερες
ἔνα ποτάμι. Στή μέση τοῦ ποταμοῦ απ-
τοῦ ἀπῆρχε ἔνα πολὺ μικρὸν νησάκι, γε-
μάτο καλαμίες.

— Στὸ νησάκι αὐτὸν πρέπει νὰ περά-
σουμε τὴν νίκτη μας, εἴτε δὲ οἱ Βουαρόζες.
Θῶ μᾶς προστατεύει τὸ νερὸν ἀλόγων καὶ
θὰ μποφούμε συγχρόνως νὰ βλέπουμε τὶ
γίνεται, ἀν μᾶς ἐπιτεθῶν ἔξαφα οἱ ἄν-
θρωποι ποῦ δὸν Ἐστεβάν ή οἱ Ἰνδοί.

‘Η πρότασις τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ ἡ-
ταν φρόνιμη. Τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ δὲν ἦ-
ταν βαθύ. Πέφασαν λοιπὸν εἴκολα, ἐφτασαν στὸ νησάκι καὶ ξαπλώθη-
καν πάνω στὰ ξερά χορτάφια, πίσω ἀπ' τὶς καλαμίες.

— Εἶδω εἴμαστε καλά, εἴτε δὲ Πέτρες.

— Ποιὸν καλά; πόδησε δὲ Φάβιος.

‘Ο Βουαρόζες καύθησε τὸ πόδησε δὲ Φάβιος.
— Ποτὲ δὲν εἶναι κανένας ἀσφαλής, ἔχηγησε, δταν βρίσκεται στὴ
ζούγκλα καὶ τὸν τριγυρίζουν θηρία, ἔρυθροδέρομον καὶ τυχοδιώκτες
δολοφόνοι. ‘Ἄς ἔχουμε λοιπὸν τὴν αὐτά μας καὶ τὰ μάτια μας τε-
τωμένα. Αὐτὸν οἱ Ἰνδοί εἶνε σπορεῖς τοῦ διαβόλου. Καθόλου απάθινο
νὰ μᾶς κατασκοτεῖν αὐτὴ τὴν στιγμή....

Δὲν εἶχε ἄδικο δὲ γιγαντόσωμος κυνηγός, κάνοντας τὶς σκέψεις
ἀντές. Πραγματικῶς οἱ Ἰνδοί ἔμαθαν ἀμέσως τὸ καταφύγιό τους
στὸ νησάκι, χάρις στοὺς κατασκόπους ποὺ είχαν σκοπίσει μέσα στὸ
δάσος.

Αὐτὸν λοιπὸν τοὺς τρεῖς λευκῶν
ἐσκύπευναν νὰ ἐπαστρέψουν τὴν νύ-
χια, ἐπιτιθέμενοι συγχρόνως καὶ ἔναν-
τίον τοῦ σφρατοπέδου τοῦ δὸν Ἐ-
στεβάν.

* * *

“Οπως ἀναφέραμε παραπάνω, δὲν δὸν Ἐστεβάν εἶχε στειλεῖ τὸν Κου-
χίλιο νὰ κατασκοπεύσῃ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἂν ήταν δυνατόν, νὰ τοὺς ἔξαπ-
τησῃ καὶ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ νομίσουν πὼς οἱ χρυσοῦθες είχαν προχωρήσει
βαθύτερα μέσα στὴ ζούγκλα.

Μά τὸν ἀχρεὸν Κουχίλιο δὲν τὸν
ἐστινψερε αὐτό. Τώρα ποὺ μήπει στὴ
ζούγκλα καὶ πλησίαζε στὴν Κουλάδη
τοῦ Χρυσοῦ, τὸν εἶχε πάστει μᾶλλον
μανία. Ήθελε δὲν τὸ χρυσάφι,
ὅλο τὸ θησαυρὸν δικὸ του. Γιὰ νὰ
τὸ πετύχῃ αὐτό, σκέφτηκε κάτι τὸ
καταχύνιο, τὸ σατανικό. ‘Αντὶ δη-
λαδὴ νὰ φροντίσῃ νὰ ἔξαπτησῃ τοὺς
Ἰνδούς, νὰ τοὺς παρασύρῃ πρὸς τὴν
κατασκήνωση τοῦ δὸν Ἐστεβάν. Καὶ
τότε, ἐνῶ οἱ λευκοὶ καὶ οἱ ἔρυθροδέρο-
μοι θὰ ἀλληλοσφεράντουσαν, αὐτὸς θὰ
ἐκάλπαζε μόνος τοὺς πρὸς τὴν Κουλά-
δη τοῦ Χρυσοῦ καὶ θὰ ἀποχούντες δ-
λον ἐκεῖνον τὸ θησαυρό, γιὰ τὸν δ-
ποίο εἶχε δολοφονήσει ἀλλοτε τὸν
Μάρκο Αρελλάνο....

* * *

‘Η ὥρα εἶνε περασμένη.
Πλησίαζε τὸ βράδυ.

Τὸ δάσος εἶνε βυθισμένο σ' ἀπόλυτη βαθειά σιωπή, μὰ σιωπή
που κάνει τὶς καρδιές νὰ σφίγγουνται καὶ νὰ γίνονται βαρείες σάν
μολύβι....

Στὴν κατασκήνωση τοῦ δὸν Ἐστεβάν, οἱ σκοποὶ περιπατοῦνταν πά-
νω—κάτω, μὲ τὸ δύλο στὸν δώμα, μέσα ἀπ' τὸ περίφραγμα πούχουν
στήση, γιὰ νὰ μὴ ὑποστοῦν κακιά ξαρφική εἴπεσι τῶν Ἰνδῶν.

‘Έξω ἀπ' τὶς σκηνές, μαζεύμενοι σὲ συντροφίες, οἱ χρυσοῦθες
συζητοῦν σγά καὶ κατατίθουν τὶς μακριές πάτες τους. Εἶν’ δηλοὶ ἀν-
τικοί. Φοβοῦνται καὶ τρέμουν τὴν νίκτη ποὺ πέφτει, γιατὶ έφοιν,
πὼς κάπου ἔκει κοντά τοὺς παραμονεῖν οἱ σκληροὶ καὶ ἀτάνθρωποι
‘Ινδοί.

Κάτω ἀπ’ τὸ χωντὸν κοινὸν ἔνδος γέροικου δέντρου, κάθονται ἐ-
πίσης καὶ μιλάνε δὲ γέρο Βενίτος καὶ δὲ Βαράγιας.

— Λοιπόν, λέει δὲ Βαράγιας στὸ Βενίτο, γιὰ τελείωσέ μου τὴν
ιστορία σου. Τὶ κάνουν οἱ Ἰνδοί δταν πάσουν ἔνα λευκὸ αιχμάλωτο;

— Τί τὸν κάνουν; απάντη δὲ Βενίτος. Καλύτερα νὰ μὴ τὸ μάθης.

— ‘Οχι, θέλω νὰ τὸ ξέρω.

— Τότε, μάθε το: Τὸν βασανίζουν πάρι τὸν σκωτάσουν, έπι-

πέντε ὡς ἔξη δρες. Καὶ μὲ κάτι βασανιστήρια, τὸν ‘μονάχα αὐτοὶ οἱ
κόκκινοι διαβόλοι ξέρουν νὰ ἐφευρίσκουν.

— Τοὺς ἀνθεματισμένους! μούγχωντες δὲ Βαράγιας. Τὶ διάβολο
τοὺς δημιουργησε ὁ καλὸς Θεός; Τὶ χρειάζονται;

— Κι’ ἔπειτα, γυρίζονται στὸ Βενίτο, τὸν φάτησε πάλι:

— Μὰ είσαι βέβαιος, γέρο μου, γιὰ δὲν αὐτά; Πέρασες ὅλη τὴν
ζωὴν σου στα στάδια τὸ ξέρω. ‘Ωστόσος ὅμως....

— Ο Βενίτος κοινήρη τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάτησε:

— ‘Ακουσε λοιπόν, σύντροφε. Κάποτε ἔπεισε ἐγὼ δὲ ίδιος στὰ
χέρια αὐτῶν τῶν σκύλων. Κι’ ἔπειτα τοὺς εἰχαμε σκοτώσει τὸ προϊ-
τῆς ίδιας μέρων ἀφετούν πολεμοτάς τουν, μὲ δέσσαν στὸν κορμὸν
ἔνος δέντρου γερά καὶ ἀρχίσαν νὰ συνεπτύνονται γιὰ τὰ βασανι-
στήρια ποὺ θὰ μοῦ ἐπέβαλαν. Τοὺς παρασκαλούντονταν ἀπ’ τὸ μέρος
τοὺς βρισκόμενους σφικτούμενους καὶ σκεφτόμενους: ‘Τί θὰ μοῦ κάνων
ἄρρενας οι σατανάδες; Θὰ μοῦ γάδρουν δέλτηρο ἢ θὰ με κόψουν κομμάτια;
— Έξαφνα, τοὺς ἔπεισε στὸ κρανίο, θὰ με γάδρουν δέλτηρο

— Ήπειρονταν τὸ πρόσωπο μου, γιὰ τὸν θρόνον τοῦ βασιλιάς της ζούγκλας;
— Θὰ με γάδρουν τὸ κρανίο, θὰ με κόψουν κομμάτια; Ζει τοὺς εἰδάνοντας μου,
σὰν διαβόλοι. Αὐτὸς μὲ τρόμαζε ποὺ πολύ. Γιατὶ τατάλαβε πῶς είχαν
θρεψει γιὰ τὴν ἀμερικανική ποιητική ποντικούς σκληρότητος. Καὶ δὲν είχαν πάρει
τρομερὴ έκπληξη. Μὲ είχαν καταδικάσει νὰ πεθάνωνται τὸ πόδι καὶ
τὴν ἀγνοία μου....

— Πώς;

— Θὰ τὸ μάθης ἀμέσως. Οἱ ἔρυθροδέροι αὔριαζαν τὶς καραμά-
τες τους, ξεμάρωναν λίγο μὲ θράβαλαν στὸ σημάδι. Θαυμάσιοι
οπορευταὶ καθὼς είνε, μπορούσαν νὰ μὲ σκοτώσουν μὲ τὸ πόδι.

Μὰ δὲν ήταν αὐτὸς δὲ σποτός τους. ‘Ηθελαν — δτως σού είπα — νὰ μὲ δούν
νὰ πεθάνωνται τὴν τρομάρα μου. Μὲ σημάδευαν λοιπὸν καὶ μοδηρίζαν δὲν
δύσκεια δρες. ‘Η στρατείς σφικτίαν
αὐτὰ μου καὶ καρφωντόντουσαν δέλγυρος στὸ σῶμα μου, πάνω στὸν κορ-
μὸν τοῦ δέντρου πονούντος δευτέρου. Μὲ τρόμαζε ποὺ πολεμούσαν λάθος
καὶ καὶ μὲ σκοτώσουν, γιὰ νὰ τελείωση τὸ μαρτύριό μου. Μὰ πῶς νὰ
λαθέψουν οι σατανάδες. ‘Οσο ξείλεται πάντα πῶς δὲν φυρούσαν ἀπ’ τὸ πόδι
μου, τόσο ἀγρίειαν. Κι’ δὲ Θεός ξέ-
σει τὶ νέα βασανιστήρια θὰ μοῦ ετοί-
μαζαν, δὲν τοὺς οικιστόντων ξα-
φνικά οἱ σύντροφοι μου καὶ δὲν μὲ λευθέρωναν, μισοπειαμένοι ἀπ’ τὴν ἀ-
γνοία μου....

— Είνε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς σα-
τανάδεις τῆς Κοιλάσεως, είπε δὲ Βαρά-
γιας. ‘Ωστόσο, τί λέσ; Θὰ μᾶς ἐπι-
τεθούν ἀπόψε;

— Τι νὰ σου πῶ; ‘Ο Κοιχήλλος πονούστει δὲ ἀρχηγὸς; νὰ εἰσεγέλ-
ση καὶ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ χάσουν τὰ
ἴχνη μας, δὲν γύψισε δάκρια. Τὸ ίδιο
καὶ δὲ Σουαύφε ποὺ στελέψανεν ν’ ανα-
ζητήσῃ τὸν Κοιχήλλο. ‘Αν οι Ἰνδοί
πάσσαντε τὸν ἔνα ἀπ’ τοὺς δύο, ἀσφα-
λῶς θὰ τὸν βασανίζουν αὐτὴ τὴν στιγ-
μή καὶ θὰ τὸν ἀναγκάζουν νὰ τοὺς πῆ-
ποιστε καὶ τὰ λογῆς ἀντίστασι
μποροῦμεν γ’ ἀντιτάξιμο. ‘Αλλά... γιὰ κύνταξε!....

— Τί είνε; φάτησε δάντους δὲ Βαράγιας.

— Τὰ μωνύματα μας ξταφάνεν έξαφνα νὰ τρώνε τὸ κόρτο τους καὶ
μιαφούνται τὸν ἀρέσα.

— Ναι, ξέρεις δίκη.

— Αὐτὸς είν’ άλλημα σημάδι. Κάποιος κάνδυνος πληριαζει. ‘Ιδες...

— Καὶ τὸ δλογο τοῦ Διάδη, τὸ τόσο ξεντόν, δομέζεται δάντησα τὸν ἀ-
έρα... “Ας πάμε νὰ φωτίσουμε τὸν σκοπούντος μήπως είδαν τίτοτε
τὸ θάντο.

Πρόγματι, οἱ δύο χρυσοῦθες στριώθηραν, πλησίασαν, τὸν ἔνα
μεταξύ τῶν ἀλλο, τὸν σκοποὺς καὶ τὸν φάτησαν μήπως ἀντέληφθη-
σαν τίτοτε. Μὰ οἱ σκοποὶ τοὺς καθησύχασαν. ‘Οχι, δὲν είχαν δεῖ τὸ
παραμικρό. Τὸ δάσος φωνάταγε ησυχία.

— Οφέλ, ἀδερφερό, είπε μὲ πετσία δὲ Βαράγιας στὸ Βενίτο, διαρ-
κῶς βλέπεις μπροστά σου κινδύνους. Μῶν κάνεις τὴν ἐντίτασι
υχτοπούλου ποὺ σκούπει πάνω ἀπ’ τοὺς πάρους.

— Ο Βενίτος χαμογέλασε λιττομένα,

‘Ο πρὸς ημερῶν ἀποθανὼν μεγάλος ‘Ελλην ζωγράφος
Γ. Ιακωβίδης.

— Μή θυμάνεις, σύντροφε, είτε στὸ Βαράγια. "Ο, τι σοῦ είπα, δὲν σοῦ τὸ διηγήθηκα γιὰ νὰ σὲ τρομάξω, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ προειδοποιήσω μὲ τὶ εἶδονς δαμόνους ἔχουμε νὰ υπένοψε. "Αγον διμος ἀλλα καὶ τοῦτο : Ο Θεός μούχει δώσει τὴ δύναμι νὰ μαντεύω καὶ νὰ προαισθάνουμε τοὺς κινδύνους. Δὲν ἔχει τὶ συμβαίνει, μὰ ἀπόψε ἀκούω μᾶς φωνή ν' ἀντηχῇ στὴ αὐτιά μου καὶ νὰ μοῦ λέη : «Φυλάξους!». Νὰ φυλαχτῶ ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ αὐτὸν τὸ θάνατο, δηντρὸς ἔρθοις ἡ δρά του ; "Α ! Κύττα !... Τὰ ζῶα ἔπανθαν πάλι νὰ μασάνε τὸ χόρτο τους...

— "Ωστε μᾶς ἀπειλεῖ κάποιος κάνδυνος ;

— Δὲν ἔροι, "Ιστοις ὁ κάνδυνος ν ἀργήση πολὺ ἀκόμα. Οι Ἰνδοὶ δὲν εἰνε ποτὲ βιασταοί. Κάνουν φρόντια τὶς δουλειές τους. Γ' αὐτὸν, σύντροφε, καῦλις εἰνε νὰ κοιμηθοῦμε λιγάκι, νὰ μᾶς φύγη ἡ κούφασις.

— "Εγὼ νὰ κοιμηθῶ ; "Επειτα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μούπες, εἰν' ἀδύνατον νὰ μὲ κολλήσῃ ὑπνος.

— Καλά. Τότε θὰ κοιμηθῶ ἐγὼ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας.

Κ' ὁ γέρος Βενίτος, διπλώθηκε μὲ τὸ μανδύα του, κοινθαρίστηκε καπαζάμα τὴν χλόην καὶ ἀποκοιμήθηκε.

'Ο Βαράνιος, βλέποντας πῶς ὁ σύντροφός του ἀποκοιμήθηκε, σηκώθηκε δρόμος καὶ ἀρχισε νὰ βηματίζῃ πάνω καὶ κάτω γευφικά. Τὸ βλέμμα του διακρίνει προσώπου πάρος τὰ γήρων πυρφόρυτα δέντρα. Τοῦ φαινόταν πῶς ἀκούγει διαφορὰς πολεμικές κραυγές Ἰνδῶν καὶ πῶς τρομερές σκιές σάλευαν ἀνάμεσα στους θάλαντας.

"Εξαφνα στάθηκε. Αὐτὴ τὴ φορά δὲν γειτόταν.

"Ακονες καθαρά μέστον δὲν δάσος χρεμέτισμα ἀλόγου καὶ δυνατὸ καλπασμό. Τὰ ζῶα τῶν χρωσθητῶν ἄκουσαν ἐπόσης τὸν θόρυβο αὐτῶν καὶ τέντωσαν τοὺς λαιμούς των.

«Οι Ἰνδοὶ δὲ, σκέψτηκε δ Βαράγιας καὶ ἔτρεξε κοντά στὸ Βενίτο. Τὸν σκούνητος ἀπότομα καὶ τὸν ξύνητος.

— "Ακούσε !... τοῦ εἴτε. Κάποιος καλπάζει πρὸς τὴ κατασκήνωσι μαξ.

— Θὰ εἰνε δ Κουχίλλος ή δ Γουαψέρ, ἀποκρίθηκε ἀπάραχα δ Βενίτος.

Μερικοὶ πυρθολισμοὶ ἀντήχουσαν τώρα καὶ μᾶς ἔρωγη ἀνθρώπου ποὺ ξητίδιστος βοήθεια ἀκούστηκε.

Οι χρυσοθῆραι εἶχαν ἀρπάξει τὰ δύτικα τους καὶ περιμεναν ἀντιτόπωνα νὰ δοῦν τὶ συμβαίνει.

Ἐπὸ τέλοντος φάνηκε ἀνάμεσα

στὰ δέντρα νὰ καλπάζει πρὸς τὴν κατασκήνωσι δ Κουχίλλος.

Τὴν ίδια στιγμή, βγήγε ἀπὸ τὴ σκηνὴ του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πέτρο Διάς καὶ δ δὸν Ἐστεβάν.

— 'Ο Κουχίλλος γνωρίζει μόνος του, είτε δ δὸν Ἐστεβάν στὸ Διάς. Αὐτὸς εἰνε νηστότο. Τὶ ζήνε δ Γουαψέρ ; Τὸν επισταν δραγεῖ οἱ Ἰνδοί.

— Ο Πέτρος Διάς δὲν πρόφρατε ν' ἀποκριθῇ.

Τὴν ίδια αὐτὴ στιγμή, δ Κουχίλλος εἰσώφησε ἔφιπτος μέσα στὸ περιφράγμα τῆς κατασκήνωσης, κραυγάζοντας :

— Στὰ δύτικα !... Στὰ δύτικα !... Ερχονταί οι δρυθρόδεροι !

— Κουχίλλος . . . 'Ερυθρόδεροι, μωρομόριστες κατασουφιάζοντας δ δὸν Ἐστεβάν. Διὺ δύναματα ἀπάσια, ποὺ φέρονται συμφορές καὶ διστυγίες.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ο δόλιος καὶ πονηρὸς Κουχίλλος είχε βάλει σ' ἐνέργεια τὸ κακοδρόγο σχέδιό του. 'Αντι νὰ ξεπατήσῃ τὸν Ἰνδού, τὸν παρέστησε πρὸς τὴν κατασκήνωση, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν Κουλάδα τοῦ Χρυσοῦ, τὴν στηρή ποὺ οἱ χρυσοθῆραι καὶ οἱ ἀριθρόδεροι θ' ἀλληλοεσφαρόντωσαν.

Γνωρίζοντας καῦλα τὸν κακοδρόγο τυχοδιώκτη, δ δὸν Ἐστεβάν τοῦρριζεν ἔνα βλέμμα περιεργο καὶ ἔξεταστικό καὶ τὸν φότησε κατόπιν τὶ τοῦ συνέθη.

— 'Ενω προχωροῦσα μέσου στὸ δάσος, ἀπάντησε δ Κουχίλλος, φυλαγμένος γιὰ νὰ μὴ δοῦν οἱ Ἰνδοί, ἔχασα ξαφνικά τὸ δρόμο μου....

— "Εχασες τὸ δρόμο σου ; τὸν διέκοψε θυμωμένος δ Διάς. Μιὰ τέτοια δικαιολογία δὲν ταιριάζει σὲ σένα, τὸν θηθωκότα τὸν δάσον. 'Εκτὸς δὲν σὲ τύρλωσε δ φόρος.

— Δὲν φρήσηκα ποτὲ στὴ ζῶη μου, ἀποκρίθηκε πεισμάτως δ Κουχίλλος.

— Τότε θηγίνες μύων τὸν τελευταῖο καρδι, καὶ Κουχίλλε, τοῦ εἴτε

εἰωνικά καὶ δ δὸν Ἐστεβάν.

— "Οπως θέλετε πάρτε το, ἀπάντησε δ Κουχίλλος. 'Η ἀλήθεια είναι πότε γελάστηκα, μετεφεύτηκα μέσον στὸ δάσος καὶ ἔπεισα ξαρνικά ἐπάνω σ' ἔνα ἀπόστασμα Ἰνδῶν. Οι Ἰνδοὶ μὲ κυνήγησαν μᾶλις μ' ἀντίδικους καὶ θύεψεται ἀσφαλῶς στὰ νύχια τους, ἀν δὲν μ' ἔσωσε τὸ γρηγόρο καὶ πιστὸ ἀλογό μου.

— Καὶ τώρα ποι βρίσκονται ; φώτησε δ δὸν Ἐστεβάν.

— Κάπου ἐδῶ κοντά, Γ' αὐτὸν ποέπτει νάμαστε ἔτουμοι. Θὰ μᾶς ἐπιτεθῶνται ἀσφαλῶς, μᾶλις πυκνώσει τὸ σκοτάδι.

— Κι δ Γουαψέρ ; Τὶ ἀπόγνει ὁ δυστυχής Γουαψέρ ; φώτησε δ Διάς.

— Ξαφνα, η ιρανγή ἐνὸς φρουροῦ διέκοψε τὴ συνομιλία τῶν χρυσοθῆρων :

— Οι Ἰνδοὶ !...

— Ο δὸν Ἐστεβάν καὶ δ Πέτρος Διάς γύρισαν ἀμέσως καὶ κύταξαν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Πράγματι, δ φρονός δὲν είχε ἀδικοῦ. Υποπτεις σκιές ἵπτενον καὶ πεζῶν ἐρυθροδέρων ἐκινούντο πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Οι κόκκινοι διαβόλοι εἶχαν φτάσει γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωση, διακρίνονταν τὰ μακρές λόγχες τους καὶ τὰ φτερά, μὲ τὰ ὄπια εἶχαν στολισμένα τὰ κεφάλια τους.

Στὴν κατασκήνωσι ἐπικρατοῦσε τῷρα πυρετώδης κίνησις. Καθένας ἔτουμαζόταν νὰ πόλεμησῃ καὶ νὰ πονήσηση ἀκριβή τὴ ζωὴ του.

— Ο Πέτρος Διάς γύρωσε, σημειώνεται πέτρηση τὸν δόνον Ἐστεβάν, καὶ κατόπιν φώναξε στὸν τὸν δόνον :

— 'Ανάψτε παντοῦ μεγάλες φωτιές. Πρέπει νὰ διακρίνουμε τοὺς ἀντιτάλους μας καὶ νὰ μὴν μὲλλοντοκτωθοῦμε, μέσα στὸ σκοτάδι.

— Η διαταγὴ τοῦ Διάς ἐκτελέστηκε ἀμέσως.

Τεράστιες φωτιές ἀνάπτηκαν σὲ δάσορα σημεῖα τῆς κατασκήνωσεως. Τὸ δάσος γύρω φωτίστηκε κόκκινο.

Στὸν οὐρανὸν ἔλαμπε ἐπίσης τὸ φεγγάρι.

Μὰς οἱ Ἰνδοὶ δὲν φαινόντωσαν πεπά. Καμιαὶ σκιά, κανένας θόρυβος.

— Είνε κρημένοι πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ μᾶς παραμονεύουν, είπε δ Διάς. "Ας ἔχουμε τὸ πάντα μακρές λόγχες ! Θὰ στείλω ἀρκετοὺς ἀπὸ αὐτῶν διάφοροι στὸν "Αδη..."

Μαζὶ μὲ τοὺς ἀλόγους χρυσοθῆρας, βρισκόταν στὸ πόδι, μὲ τὸ δόνο στὸ χέρι καὶ δ γέρος Βενίτος.

— Ο Βαράνιος φώναξε τὴν δευτέραν πόλεμη φωνήν, σὲ λίγο θ' ἀκούσθησα, μὲ θλιβερή ποτὲ φωνή.

— Λοιπόν, φίλε μου, τοῦ είτε δ γηραδὸς χρυσοθῆρας, μὲ τὸν δέντρο στὸ χέρι του. Επειδὴ τὸν δέντρο πένθιμη φωνή, σὲ λίγο θ' ἀκούσθησεν τὰ πομπακάρησματα τῶν κόκκινων αὐτῶν διαβόλων καὶ θὰ σοῦ φανῆ πότες ἀπὸς τοὺς σάλπιγγες τῆς δευτέρας Παρονίας....

— Ο βρυσθήμος ἔνδος λιονταριοῦ ἀκούστηκε πακριά.

— Α' Ακούς ; ξαπάτε πάντα τὸν Βενίτος. Κι διάτα τὰ θηριά φεύγον μακρούντης ἀπὸ τὴν ζωὴν του. Τὰ λιοντάρια ἀπομακρύνονται ἀγριεμένα. Σὲ λίγο δικαὶος θ' ἀντηχήσουν τὰ πομπακάρηα τῶν τσακαλίων. Τ' ἀγρίμα αὐτὰ μιρίζονται πάντα ἀσφαλῶς τὸ φυνκό καὶ τὸ αἷμα ποὺ τὸν τάρα τρέξει.

Τὸ πόδωστο τοῦ Βενίτου, καθὼς έλεγε τὰ λόγια αὐτά, είχε γίνει τρομερὰ θλιβερό. Ή φωνὴ του ἔτρεμε. Τὰ μάτια του βούρκωσαν.

— Ο Βαράνιος παραξενεύει. Γιατὶ ημαν τόσο συγκινημένος δ γέρος-χρυσοθῆρας ; Τοιμαζόταν νὰ τὸν φοτήσῃ, μὰ δ Βενίτος τὸν πρόδιλε.

— Σᾶς παραξενεύει η λύτρη μου ; είτε. Θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου καὶ θὰ μᾶθης τὶ μοῦ οιμαζεῖν. "Οπως σοῦ είτε καὶ ποιν, δ θάνατος τοῦρριζεν πάντας τὸν πότε μᾶς θὰ κλέσουν γιὰ πάντα ἀπόψε τὰ μάτια τους !... Ζητόσα δὲν είνε δ θάνατος ποὺ μετράσει. Δὲν ἔχω οὔτε γυναικά, οὔτε παιδιά γιὰ νὰ τὸν κλάψω η νὰ μὲ κλάψουν. "Έχω δικαίος θάνατος ποὺ μετράσει. Πότες φορές δὲν διέσχισα μαζὸν τὸν τὰ δάσον ! Πότες φορές δὲν θωράκισμε γιὰ τὸν θηθωκό μου. "Αν σκοτωθῶ, φίλε μου Βαράγια, κράτησε γιὰ τὸν θαυμό σου τὸ μέλογο μου. "Αν σκοτωθῶ, φίλε μου Βαράγια, κράτησε γιὰ τὸν θαυμό σου τὸ μέλογο μου. Είναι ποτὸς καὶ ξέπιντο ζῶο. "Άγαπτα τὸ δικαῖος τ' ἀγαπαῖει....

Συγχρόνως δ γηραδὸς Βενίτος σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ἔδειξε στὸ Βαράνιο, ἔνα γέρον, μὲ δινατό δελφίνιο ἀλογό, τὰ δότοιο ἔθοστες σὲ λίγων βιταμάτων ἀπότοις.

— Νὰ δ σύντροφος ποὺ σοῦ χαροῦ, είτε.
(Ακολούθεις)

